

Udlån fra virksomhedsskatteordningen – skal eller skal ikke!

Når der i virksomhedsskatteordningen er overskydende likviditet, kan det være fristende at udlåne penge og måske endog få en bedre forrentning end i pengeinstitutter mv.

En række afgørelser og domme har imidlertid fået det resultat, at udlånene ikke havde erhvervmæssig karakter og derfor ikke kunne indgå i virksomhedsskatteordningen. Konsekvensen er, at sådanne ikke-erhvervmæssige udlån betragtes som en hævnning i hæverækkefølgen og dermed beskatning af opsparet overskud i virksomhedsskatteordningen. Sådanne to domme er for nylig afsagt af henholdsvis en byret og Østre Landsret.

Udlån til samhandelspartner

Sagen omhandler et udlån på 666.600 kr. til et selskab, som virksomhedsejeren havde samhandel med.

Der blev oprettet et lånedokument på beløbet, og renten blev fastsat til 10 % p.a.

For byretten gjorde udlåner gældende, at formålet med udlånet var at sikre det låntagende selskabs fortsatte eksistens, så han kunne opretholde de hidtidige leverancer af kød fra selskabet. Tidligere i sagsforløbet havde udlåner oplyst, at hovedårsagen var at opnå en god forrentning af overskydende likviditet.

Byretten fandt ikke, at lånet kunne betragtes som erhvervmæssigt, blandt andet henset lånets størrelse i forhold til den beskedne samhandel mellem de to parter, at tilsvarende køb kunne foretages andre steder, og udlåners egen oplysning om, at hovedformålet havde været at opnå en god forrentning.

Sælgerfinansiering ved overdragelse af virksomhed til børn

Sagen omhandler tre landmænd, der gennem en årrække havde drevet deres landbrugsvirksomhed som personligt ejede virksomheder og anvendt

virksomhedsskatteordningen.

Som led i generationsskifter overdrog landmændene delvist ejerskab af landbrugsvirksomhederne til deres børn. Købesummerne blev hovedsageligt berigtiget ved, at landbrugsvirksomhederne ydede lån til børnene (sælgerfinansiering). Alle udlån var uden afdragsprofil og sikkerhedsstillelse. Nogle af lånene var uforrentede, mens andre var forrentet med henholdsvis 3 % og 4 %.

Østre Landsret udtaler, at det beror på en konkret vurdering af, om lånet er ydet som led i en sædvanlig forretningsmæssig disposition og på markedsvilkår, herunder om lånet er ydet på armlængdevilkår. Landsretten udtalte i den forbindelse, at det var op til landmændene at godtgøre, at lånene blev ydet på armlængdevilkår.

Landsretten fandt, at ingen af lånene kunne anses for at have erhvervmæssig karakter, og lånene kunne derfor ikke indgå som aktiver i landmændenes virksomhedsskatteordninger.

Konsekvensen af dommen var, at de ydede lån var at betragte som en hævning i virksomhedsskatteordningen med beskatning af opsparet overskud til følge.